

Український

ФУТБОЛ

Засновано в БЕРЕЗНІ 1991 року

Четвер, 6 серпня 2009 року • № 113 (2212) • Ціна вільна

МАЄМО ВИГРАВАТИ БЕЗ ЖОДНИХ ЗАПИТАНЬ

ІНТЕРБЛОК — МЕТАЛУРГ Д
6 серпня. 21.00. Домжале. Стадіон "Шпортні парк".

МЕТАЛІСТ — РІСКА
6 серпня. 21.00. Харків. Стадіон "Металіст".

Нинішні матчі-відповіді Ліги Європи за участю донецького "Металурга" й харківського "Металіста" пройдуть під загальним девізом "маємо вигравати без жодних питань". У обох наших континентальних попередів більш ніж прохідні суперники, котрі не годяться навіть у порівнянні до команд у майбутніх раундах турніру.

На донецчан, як нам видається, очікує чи не прогулянковий поєдинок у мальовничій Любляні — столиці країни, клубний футбол якої завше перебував на задвірках великої гри. (Упродовж існування Союзної Югославії жодний словенський колектив не здобував ані національне чемпіонство, ані Кубок). "Інтерблок" — команда симпатична, та в нас вона виступала би десь у першій лізі. Себто "металурги" зобов'язані перемагати, здобувши цінні очки до української колонки в таблиці коефіцієнтів УЄФА.

Складніша ситуація з "Металістом", якому просто колосально пощастило в Рієці: незарахований чистий гол господарів і фіктивний м'яч нашої команди (у момент результативної подачі справа "смугастих" вийшов за межі поля) — це запам'ятається надовго. Теперішній стан "синьо-жовтих" по-справжньому вражає — у негативному плані: команда перебуває у фізичній ямі, зумовленій особливостями підготовки; гра у неї практично відсутня; очки нашкрябують-

ся з величезними зусиллями; центр поля, про який іще недавно ми говорили із префіксом "супер", сьогодні є діркою (Слюсар — дискваліфікований, Валяєв — не у формі, Шелаєв наразі не виправдовує сподівань). Та, все ж, оце ніяк не може бути виправданням у разі можливої невдачі.

І ще одне. Оті ігри вітчизняних колективів у рамках Ліги Європи подарували нам іще один доказ того, наскільки великий крок здійснив вітчизняний клубний футбол із часу перших років української незалежності. Згадайте, як виступали наші команди в єврокубках тоді: у багатьох поєдинках із сильнішими суперниками ми часто грали не гірше, до останньої хвилини змагаючись за місце під континентальним сонцем. Проте, незважаючи на це, майже регулярно поступалися: нам щоразу чогось не вистачало, якоїсь децимі, й ми достеменно не розуміли, чого саме. Відповіддю тут, очевидно, слугує таке поняття, як клас, брак якого був вельми помітним у нас тоді. Тепер повернімося до минулого тижня. "Рієка" — набагато слабкіша за "Металіст" — грала краще, їй, як здається, "не пощастило". Чи вірне таке твердження? Навряд: матч у Хорватії закінчився саме так, як і повинен був, місцевій команді забракло чогось, тобто класу, відтак у неї замало шансів на успіх у Харкові.

Володимир БАНЯС.

Ліга чемпіонів

Третій кваліфікаційний раунд

Повторні матчі

4 серпня — вівторок

ШЛЯХ ЧЕМПІОНІВ

МАККАБІ (Хайфа, Ізраїль) — Актобе (Казахстан) — 4:3 (2:3).

Голи: Катан (26), Гольса (34), Двалішвілі (59, 62) — Аверченко (8), Чичулін (13), Хайруллін (15).

Перший матч — 0:0.

Динамо (Загреб, Хорватія) — Зальцбург (Австрія) — 1:2 (0:1).

Голи: Пападопулос (47) — Швенто (33), Нелісс (83).

Перший матч — 1:1.

ШЛЯХ НАЙСИЛЬНІШИХ

Сівасспор (Туреччина) — АНДЕРЛЕХТ (Бельгія) — 3:1 (2:1).

Голи: Ерсен Мартін (12), Каманан (19, пен.), Айдин Муса (58) — ван Дамм (34).

Перший матч — 0:5.

Твенте (Голландія) — СПОРТИНГ (Португалія) — 1:1 (1:0).

Голи: Дуглас (2), — Кайседо (90+5).

Перший матч — 0:0.

ПАНАТІНАІКОС (Греція) — Спарта (Чехія) — 3:0 (1:0).

Голи: Сарр'егі (45), Кацураніс (54), Салпінгідис (89).

Перший матч — 1:3.

Нафтовик-Укрнафта

ШЕВЧЕНКО ПОВЕРТАЄТЬСЯ

Відбулася зміна в тренерському штабі команди. 5 серпня колектив знову очолив Сергій Шевченко, який працював в Охтирці з 2001 по 2007. Саме йому вдалося у 2007 році вивести нафтовиків до вищої ліги. Разом із ним до Охтирки приїхали Олексій Грачов, який і в "Нафтовіку", і в "Ігросервісі" був його першим помічником, та тренер науково-методичної групи Юрій Колосовський (теж працював із Шевченком в Симферополі та деякий час в Охтирці). Саме під керівництвом нового головного тренера "Нафтовик-Укрнафта" провів кубковий матч у Сумах.

Сергій Васильович ШЕВЧЕНКО

Народився 4 березня 1958 року в Херсоні. Виступав за команди: "Кристал" (Херсон), СКА (Одеса), "Зоря" (Бельці), "Суднобудівник" (Миколаїв). Тренував команди: "Меліоратор" (Каховка) — 1992-1995, "Кристал" (Херсон) — 1995-1999, "Нафтовик-Укрнафта" — 2001-2007, "Ігросервіс" — 2007-2009. Закінчив Миколаївський державний педагогічний інститут (факультет фізичного виховання), Вищу школу тренерів України (м. Київ). Має УЄФА-Pro диплом.

Валерій ЧЕРНЕЦЬ.

Наш сайт в інтернеті www.ukrainian-football.com

Передплатити «Український футбол» на кожен наступний місяць можна до 10 числа попереднього. Тобто на вересень — до 10 серпня.

ПРОЙДИСВІТ НАЙВИЩОЇ КАТЕГОРІЇ

ГОДУЛЯН ВІТАЛІЙ ІВАНОВИЧ
Арбітр ФІФА
м.Одеса
Народився 18.09.68
Зріст 184
Вага 82
Кількість матчів: 149
Жовті картки: 618
Червоні картки: 49
Арбітраж аматорів регіональних змагань

Аматори України
Початок арбітражу другої ліги 1992
Початок арбітражу першої ліги 1995
Початок арбітражу вищої ліги 1998
Арбітр ФІФА з 2001
(ігри станом на 01.06.2009)

Саме такий заголовок маячіє на головній сторінці офіційного сайту львівських «Карпат». Присвячений матеріал роботі арбітра Віталія Годуляна на матчі останнього туру «Металіст» (Харків) — «Карпати» (Львів). Ось текст оригіналу:

«Відкритий лист Громадської організації «Карпати»

Кожного тижня, у середу, приблизно після обіду, форуми та гостеві футбольні сайти рясніють подібними повідомленнями з усіх куточків України. Так уболівальники реагують на новину про призначення суддівської бригади на черговий тур українського чемпіонату. Віталій Годулян — один з тих арбітрів, призначення якого з огляду на черзі чекають уболівальники 13-ти українських міст.

Руками «режисера» — Віталія Годуляна (припускаємо, що й з подачі заслуженого харків'янина Сергія Стороженка) була влаштована чергова, аж ніяк не футбольна, вистава. Футбол у Харкові закінчився на 12-й хвилині з вилученням А. Ткачука. Арбітр матчу встиг за епізодом, коли Андрій не подужав перестрибнути лежачого захисника «Металіста», але, на диво, після цього епізоду якась раптова катаракта завадила судді зафіксувати гру рукою Валяева на 19-й хвилині, боксерський удар Горіянова по обличчю Худоб'яка. Усі тренери та уболівальники після подібних трафунків одногласно

вболівають: «Навіщо нам такий футбол». У коментарях до звітної поєдинку на одному з найпопулярніших українських футбольних ресурсів UA-FOOTBALL самі ж харківські футболісти вболівальники почали трансформувати народні приказки: «Не имей сто друзей, а имей Годуляна» і т.д. На перший погляд смішно. Проте ми бачимо, що самі ж харківські вболівальники побачили в цьому поєдинку упередженість Годуляна. Таким чином й вбивається український футбол у кожному з таких матчів.

Попри поразку «Карпат», ми дякуємо футболістам за те, що вони не припинили боротьбу до останніх секунд матчу. Боротьбу із суперником та суддівським свавіллям. Так, ви програли, але честь не заплямували. Не страшно пропустити вирішальний гол, граючи вдесятьох проти дванадцятих.

Страшно, коли це стає тенденцією. А тепер — про головне. Ми, уболівальники «Карпат», дуже б хотіли, аби Віталій Годулян змінив громадянство і вже ніколи не зміг судити матчі за участю «Карпат» та інших команд, за які вболівають наші дніпропетровські, київські чи луганські товариші. А запрошувати ТАКОГО іноземного арбітра, переконані, жоден клуб не захоче.

Вихід один: об'єднатися і очистити наш футбол разом. Сьогодні від годулянів, а завтра від тих, хто їх плодить у нашому футболі, годує і прикриває. Якщо ми (саме ми, уболівальники, а не часто інертні у подібних питаннях футбольні клуби) не зробимо реальних кроків сьогодні, «каста у чорному» так і залишиться недоторканою, а прогресу у нашому футболі не буде.

Ми вимагаємо від Прем'єрліги, що декларує боротьбу за чистий український футбол, вже найближчим часом розробити та оприлюднити дієві методи знищення корупції у суддівському корпусі. Закликаємо уболівальників усіх клубів Прем'єрліги приєднатися до наших вимог і контролювати процес аж до їх виконання.

А ось так прокоментував ситуацію головний директор ФК «Карпати» Ігор Дедишин в інтерв'ю офіційному сайту клубу:

— Якими будуть кроки «Карпат» в контексті суддівства Віталія Годуляна у матчі третього туру в Харкові?
— Ясна річ, цю справу ми так

просто не залишимо. Будемо подавати протест на зухвальство, яке творив цей суддя під прикриттям іншого «знаменитого» у минулому судді, а нині віце-президента Федерації футболу України Сергія Татуляна. Будемо вимагати дискваліфікації Годуляна — якщо не позитивної, то принаймні на дуже тривалий термін. Ми готуємо усі документи, всю підбірку відео з найскандальніших моментів, коли суддя поводить себе абсолютно неадекватно на полі. Крім того, ми звертаємося до прем'єрліги і до клубів, які мають повноваження відкликати суддю і позбавити його права обслуговувати матчі чемпіонату.

— Що, окрім суддівства, вразило делегацію «Карпат» у Харкові?

— Я розмовляв з Татуляном. У нас відбулася з ним дуже жорстка розмова. Я йому висловив усе, що про нього думаю. І ця людина не мала ще сказати у відповідь і чим заперечити. Розуміло, що для «Металіста» цей матч багато означав. Команда невдало стартувала, у неї складний графік. Їм будь-якою ціною потрібна була ця перемога. Вони її досягли. Якою ціною? А про це краще спитати в функціонерів «Металіста», бо те, як поводитися офіційні особи на цьому матчі, просто переходить усіякі межі.

— Як саме?

— А як можна сприймати такий факт: після матчу Мирон Маркевич одразу попрямував не в роздягальню своєї команди, а в суд

дівську кімнату. Для чого б це? Також після матчу до роздягальні заходить віце-президент ФФУ Сергій Стороженко, аби привітати команду з перемогою. Ми не зрозуміли, хто ми є в такому футболі і для чого ми в цьому чемпіонаті беремо участь. А пану Стороженку я б порадив уже нарешті визначитись з місцем роботи — у ФФУ, у Харківській облдержадміністрації чи у ФК «Металіст»...

— Таким чином можна стверджувати, що суддя був упереджений?

— На мою думку, однозначно. І ми цю упередженість доведемо. Доведемо, що цей суддя нездатний обслуговувати матчі чемпіонату України. Навіть представники харківського «Металіста» погодилися, що гра рукою у Валяева була очевидною і це 100% пенальті. А щодо вилучення Ткачука, то максимум, на що він заслужив — попередження. Жодного натяку на травму в Едмара не було і близько. Мала місце ігрова ситуація, без жодного бажання завдати травми. Я так розумію, що Годуляну потрібно було якнайшвидше вирішити «свої» питання, тож він, не відкладаючи справу в довгу шухляду, показав усім: хто є хто на полі.

— Але, навіть попри таке суддівство, команда не зламалася...

— ...І я б хотів щиро подякувати команді за це. Після гри я сказав гравцям: пишаюся тим, що працюю в такому клубі і гордий за на

шу команду. А те, що з нами зробили — зміцнить усіх нас. Що нас не вбиває — робить нас сильнішими. Команда стала злішою і в наступних матчах це продемонструє. Попри весь цей негатив, те, що сталося у Харкові, додасть команді стимулу і сил в майбутньому. Приємно також було, коли після матчу до наших гравців та тренерів підходили уболівальники «Металіста» і говорили, що «Карпати» продемонстрували найкращу гру з усіх команд, які приїздили до Харкова останнім часом. Всі дякували «Карпатам» за матч, казали, що рахунок не по грі, відзначали бійцівські якості нашої команди.

— А чи була можливість уникнути призначення Годуляна на цю гру?

— Як тільки ми дізналися, хто нас судитиме, то одразу звернулися в прем'єр-лігу з проханням призначити на цей матч додаткового спостерігача, але, на жаль, до жодного ефекту цей крок не призвів. «Люди в чорному» зробили свою чорну справу. Насамкінець я б хотів звернутися до наших уболівальників: команді наразі дуже потрібна ваша підтримка. Клуб зараз зробить усе, щоб захистити команду на юридичному рівні від такого зухвальства і упередженості. Але ми все ж сподіваємося, що фани дадуть свою оцінку цьому суддівству і підтримають команду вже під час наступного домашнього матчу, що відбудеться 8 серпня.

ДО РЕЧІ

Колишній улюбленець львівської публіки, бразильський форвард Віл'ям Роша Батиста повертається в «Карпати». Про це повідомив генеральний директор «зелено-білих» Ігор Дедишин.

Нападник повинен приєднатися до команди цієї п'ятниці. Він зможе з'явитися на полі у складі «Карпат» вже у суботу, під час матчу проти «Зорі». Принаймні так вважає головний тренер Олег Кононов. За його словами, Батиста зараз у доброму функціональному стані. Олег Кононов додав: «Азербайджанський клуб «Баки», де останнім часом грав Батиста, не хотів відпускати гравця. Але в Батисти закінчився термін контракту, і ми запропонували йому свої умови. Він на них з радістю погодився. Тож ми підписали з ним повноцінний контракт за системою «рік плюс два».

Ігор Дедишин додав, що до закриття трансферного вікна «Карпати» оприлюднять прізвища інших нових гравців. За словами генерального директора, це серйозні і відомі гравці.

А ось протилежні думки азербайджанських уболівальників з приводу відходу Батисти

— мене каже, нічого страшного в цьому нет. Все-таки он уступає в класе Феліпе, вот кого нужно постараться сохранить! А Батисте спасибо за игру (не скажу, что он очень уж блеснул, если честно) и направит денежки на выкуп прав на Феликса!

Nadir Mirza (nadir mirza) / 31.07.2009 10:01 / Азербайджан

— очень жаль — по-моему Батиста был лучшим у Баки во 2-м круге прошлого чемпионата

— Феликса в аренду взяли на 6 месяцев, если Батиста сейчас уйдет, что потом делать будут?

Talat, Abdullaev (talat) / 31.07.2009 09:57 / Азербайджан

Відверто

— Я дуже радий опинитися тут. «Дніпро» — дуже хороша команда, про що я знав, ще виступаючи в «Шахтарі». У нас завжди були важкі ігри. І коли надійшла пропозиція з Дніпропетровська, я не був проти. Сказав тільки, що хочу повноцінний трансфер, а не йти знову в оренду. У мене були три роки невідомості: Англія, Німеччина, знову Англія — це набридло. До того ж, зовсім нещодавно у нас

з дружиною з'явилася друга дитина. Я хотів собі стабільності. Я щасливий бути тут і сподіваюся, що все складеться добре.

— У «Фулхемі» і «Бохумі» ти мав дуже хорошу пресу, ці клуби хотіли тебе викупити, але не змогли. У чому причина?

— Найкращим варіантом було залишитися в «Бохумі», але клуби не змогли домовитися між собою, а знов йти в оренду я не хотів. У «Вест Хем» я пішов лише тому, що знав тренера воротарів — він з Чехії. Я працював і чекав шанс вийти на полі. Але така можливість

так і не випала, бо там хороший воротар Роберт Грін, голкіпер збірної Англії.

— А що все-таки трапилося у тебе в «Шахтарі»? Ти почав грати, але потім не потрапив у склад і в підсумку був вимушений вийти в оренду...

— Якщо пам'ятаєте, я відіграв півтора сезони і зазнав травми. Довго відновлювався, а після закінчення сезону довелося їхати до Праги на операцію на пахових м'язах. Через чотири тижні я повернувся, але «Шахтар» вже придбав Богдана Шусту, йому довіряли. Так і вийшло, що мені довелося піти.

— Дізнавшись про варіант з

«Дніпром», радився з Маріо Холком?

— Чесно кажучи, ми познайомилися тільки тут. Маріо був молодий, коли я залишив Чехію. Я питав про «Дніпро» хлопців, що грають в «Шахтарі» — Вову Єзерського, Кравченка. Розмовляв також з Селезньовим. А з Маріо ми вже здружилися.

— Яке враження справила база «Дніпра»? Чи встиг вже познайомитися з містом і стадіоном?

— Тут є все. А зі всім іншим мені ще належить познайомитися — бачив тільки фото в Інтернеті. Упевнений, що все буде добре, і уболівальники тут теж дуже хороші. Потрібно лише одне — добитися результату.

— Розкажи, будь ласка, про початок своєї професійної кар'єри?

— Починав я в «Карвіне», після чого перейшов в острівський

«Банік». Два роки провів у дублі, після чого тренер довірив місце в основному складі. Нам вдалося стати чемпіонами, і я відразу виїхав до Донецька.

— Чемпіонство «Баніка» було несподіванкою в Чехії?

— Так, звичайно. Команда не могла виграти чемпіонат близько 20 років. У нас підібрався хороший колектив, було багато досвідчених гравців і талановита молодь. Вийшло, що з першого туру ми дуже добре грали і стали чемпіонами.

— Ти вибрав 27-й номер, хоча в «Дніпрі» є вільний светр з №1. Чому ти не узяв його?

— Перший номер для мене нефартовий. В «Баніку» і в «Шахтарі» я грав під №16, але тут він належить Русолу. Тому зробив вибір на користь №27, під яким виступав у «Бохумі». До того ж, нещодавно мені виповнилося 27 років.

ІЛЛІЧІВСЬК

Бастіон — Кримтеплиця — 0:3 (0:1).

4 серпня. 17.00. Стадіон "Шкільний". 800 глядачів

Судді: А. Кузьмін (Миколаїв), Н. Зайцев (Никополь), О. Луценко (Харків).

Делегат ФФУ: В. Володін (Херсон).

Іллічівськ: Череднюк (Чопко, 45+6), Павлов, Волчков, С. Коваленко, Забурдайло (Віт. Рудой, 27), Д. Коваленко, Нечипорук, Гайдарж, Панченко (Бредіс, 68), Сантрапинських, Тараров. **Запасні:** Вол. Рудой, Барба, Абрамченков, Онищенко. **Тренер:** Олександр Краснянський.

Молодіжне: Бандура, Візавер, Антонюк, Канюк, Старовик (Мельник, 70), Шедраков, Симончук, Трухін, Кучеренко (Саранчуков, 46), Бабір (Вокальчук, 45+1), Діабі. **Запасні:** Ішмаков, Максименко, Таран. **Тренер:** Геннадій Морозов.

Голи: Діабі (8), Симончук (56), Трухін (68).

Попередження: Нечипорук (28), Д. Коваленко (67), С. Коваленко (77) — Шедраков (19), Діабі (45+4), Старовик (67), Трухін (67).

Видалення: Бандура (45).

На початку матчу команди обмінялися големими моментами. Старовик перекидав м'яч через воротаря "Бастіону", але — вище воріт. Господарі ж відповіли небезпечною атакою за участю Тарарова. Надалі гра проходила за переваги гостей. На восьмій хвилині Старовик виконав голеву передачу на легіонера "Кримтеплиці" Діабі, який, скориставшись помилкою центральних захисників "Бастіону", відкрив рахунок. За мить і Симончук завдав удару по воротах, але Череднюк зумів відбити м'яч. Надалі воротар "Басті-

ону" виручав свою команду після ударів Бабира, Старовика, Діабі. Ще раз м'яч після удару Старовика влучив у стійку. Господарі поля за весь перший тайм мали одну реальну нагоду зрівняти рахунок.

Тепличники і в меншості сильніші.

Перед перервою Сантрапинських вийшов на побачення з голкіпером кримчан, і Бандурі нічого кращого не залишалося, як сфолити на гравцеві "Бастіону". За фол останньої надії воротар отримав червону картку і залишив поле. Місце у воротах зайняв Вокальчук, який одразу ж і виручив свою команду, витягнувши м'яч з "дев'ятки" після удару Нечипорук. До перерви довелося замінити воротаря і "Бастіону". Діабі виходив на побачення з Череднюком. Першим на м'ячі виявився

воротар, але форвард "Кримтеплиці" врізався у воротаря, зламавши йому ніс. Звісно, Череднюк поле залишив, а от Діабі відбувся лише "гірчичником". Другу половину зустрічі, на від-

Сергій ЧАЙКА.

БУРШТИН

ЕНЕРГЕТИК — ГЕЛІОС — 1:1 (1:1), пен — 6:5.

4 серпня. 18.00. Стадіон "Енергетик". 2 200 глядачів.

Судді: Д. Кутаков (Бровари), В. Пилипенко (Фастів), В. Тіпанов (Київ).

Делегат ФФУ: М. Біць (Львів).

Бурштин: Бандрівський, Рудницький, Яневич, Данишук, Лазорик, Велієв, Долотко (Пашенко, 98), Даньків, Голово (Семиряк, 56), Степанов (Барчук, 62), Чернов. Тренер: Микола Пристай.

Харків: Скрипник, Радіонов, Борзенко, Киктьов, Лебединець, Гаді, Сумцов (Цабріа, 68), Ничипорук (Соломаха, 53), Даудов, Костюк, Пономаренко (Фоменко, 59). Тренер: Сергій Кандауров.

Голи: Степанов (31) — Пономаренко (23).

Реалізовані пенальті: Велієв, Даньків, Чернов, Барчук, Пашенко, Яневич — Даудов, Костюк, Цабріа, Борзенко, Киктьов.

Нереалізовані пенальті: Семиряк (поперечина) — Лебединець (вище), Радіонов (воротар).

Попередження: Чернов (90), Барчук (112) — Сумцов (60).

Матч у Бурштині викликав неабиякий інтерес. Чому? Обидві команди на старті цього сезону перебувають у відмінній формі: "енергетики" вдома перемогли амбітний ФК "Львів", а "Геліос" всі три матчі зіграв на чудовому рівні, набравши сім очок. Більше того, півтора тижні тому ці команди вже зустрічалися в другому турі чемпіонату країни в першій лізі. Тоді харків'яни мінімально перемогли опонента в себе вдома. Тому позавчорашній кубковий матч певною мірою сприймався підопічними Миколи Пристая як можливість для реваншу. Ну, що ж, хлопці з Бурштина змогли зрештою довести,

що поразка в Харкові нічого не означає — у кубковому змаганні далі йдуть західноукраїнці!

Утім, першими відзначились саме гості. Костюк зі штрафного віддав на Радіонова, який відпасував Пономаренкові, а той головою "розпечатав" бурштинські ворота. Для хлопців Пристая цей м'яч став чимось на кшталт холодного душу, адже господарі доволі помітно активізувалися й незбаром зрівняли рахунок. Долотко, пройшовши флангом, відпасував на Степанова, котрий у падінні подарував трибунам красень-гол!

На цьому голева активність команд завершилася. До кінця зустрічі суперники більше не забивали, хоча можливості зробити це були. Більше, мабуть, у харків'ян, які після поновлення статусу кво поступово заволоділи ініціативою. Мав хороший шанс й "Енергетик", коли на 61-й хвилині просто дивом не поцілів у ворота Долотко.

Додаткові два тайми по п'ятнадцять хвилин переможця також не виявили, тому залишилася лотерея. Першими в серії одинадцятиметрових помилилися господарі — Семиряк поцілів у перекадишу. У Харкова з'явилася небезпідставна надія. Але після удару капітана "сонячників" Лебединця ситуація знову вирівнялася. А потім першими помилилися гості — схибив досвідчений Радіонов.

Таким ось чином команда з невеличкого й непримітного Бурштина зіштовхнула з кубкової дистанції колектив із міста-мільйонера... Може, харків'янам не вистачило мудрого слова Сергія Кандаурова, який не міг керувати діями своїх підопічних через вилучення в попередньому матчі першої ліги?

Олексій ШЕВЧЕНКО.

Буковина

ПЕРША ЛІГА ВЖЕ ЦЬОГО СЕЗОНУ

Першу прес-конференцію в новому сезоні провели керівники ФСК "Буковина". Це стало свого роду знайомством зі "старими" та новими обличчями команди. Чернівецький клуб, як відомо, взяв під патронат президентів харківського "Арсеналу" і співвласників ФК "Харків" Володимира Чумака, який "переселив" свій футбольний бізнес до столиці Буковини. Нова "Буковина" — це збірна двох команд, підсилена низкою запрошених футболістів. Наставник команди Микола Трубаčov рішуче запевнив, що завдання виходу до першої ліги команда не спробує виконати, а виконає. А ще він зрівняв оплески, коли заявив, що в "Буковині" немає прихджих — незалежно від того, хто де народився, грав, працював, сьогодні всі, передусім, мешканці Чернівців і патріоти цього міста, які всім серцем бажають, щоб наступного року Буковинський край був представлений у першій лізі вітчизняного футболу.

Президент ФСК "Буковина" Василь Федорик розпочав свій виступ з підбиття підсумків минулого сезону:

„Перше коло "Буковина" завершила на четвертому місці. Взимку під час підготовки всі нам радили брати наших молодих футболістів, мовляв, вони вже гідні грати. На жаль, молоді виявилися не готовою для виступів на належному рівні. Команда почала програвати, і в підсумку ми опинилися на дев'ятому місці. З цього наприкінці сезону були зроблені висновки. Ми зібралися з керівництвом області й міста, щоб кардинально поліпшити свою роботу, а також знайти партнерів по футбольному бізнесу. Ми й раніше вели переговори з харківським бізнесменом, президентом ФК "Арсенал" Володимиром Чумаком, який дав згоду

об'єднати дві команди, щоб футбольний клуб "Буковина" розпочав новий чемпіонат з новими силами, новими фінансами. Чумаков Володимир Анатолійович дав таку згоду керівництву області й міста, що ми поки беремося за цю справу разом, аби підняти буковинський футбол на вищий рівень.

Для початку наше завдання — перша ліга цього сезону. Ми зробили кадрові зміни: призначили віце-президентом від імені Чумака — Киселя Владислава Юрійовича, головного тренера — Трубачова Миколу Івановича, а другим тренером — Пушкучу Віталія Георгійовича. Сподіваємося, що цим складом ми зможемо довести, що справді вміємо працювати.

Благополуччя клубу залежить від матеріально-технічної бази та кількості коштів. Це наше основне завдання з Чумаком. Поки що ми нічого не вимагаємо. Ми, як було сказано, введемо команду до першої ліги. Але нам потрібна земля для того, аби побудувати матеріально-технічну базу — це завдання номер один. Буде матеріально-технічна база — буде і футбол у Буковині.

Щодо стадіону "Буковина" ми вели перемовини з міською владою про те, щоб взяти його в концесію. Поки що це не схвалюють. Наразі ми взяли в оренду лише футбольне поле. А в день гри на 6 годин беремо в оренду стадіон — будемо реалізовувати білети і таке інше.

Головний тренер команди Микола Трубаčov розповів, що є прихильником атакуючого стилю гри. Я кажу: футбол — це гра. Тому я гравцям на установках ніколи не кажу, що треба битися, боротися, а кажу, що треба грати. Гра, в якій перемагає той, який заб'є на один м'яч більше. Не написано, що виграє той, хто пропустить на

один м'яч менше. Тому в Англії, у Німеччині ми зустрічаємо рахунки 6:3, 7:4 і т.д. Тому і ми граємо у наступальний футбол. І ми у кожному матчі, незалежно від того, чи вдома, чи на виїзді граємо, будемо грати в атакуючий футбол. Будемо дотримуватися схеми 4-4-2. Ми планували у домашніх матчах грати з трьома нападниками. Можливо, це ще буде. Але для цього потрібні двоє хороших лінійних гравців. Наразі ми цих людей не маємо. Тому гра в три нападники, може, буде, але трішки в іншому варіанті. Якщо схема 4-4-2 дозволить виграти й вдома, будемо дотримуватися її. Треба виходити з реалії життя. Щодо матеріального стимулу для гравців, я вважаю, що на даний момент вона відповідає цьому рівню, де ми граємо. Тепер все залежить лише від керівництва, щоб все виплачувалося вчасно.

9 серпня ми граємо з вінницькою "Нивою", яка теж ставить завдання виходу до першої ліги. На їхньому сайті у звіті про матч з "Моршином" написано, що керівництво клубу й тренерський склад виконують завдання без проблем. Для нас гра з "Нивою" дуже важлива. Вони кажуть, що у Чернівцях для них — "матч століття". Є інформація, що кубкова гра для них не матиме принципового значення, вони планомірно готуються до матчу з нами. Звісно, ми теж особливо готуємося до цієї зустрічі. Я даю спеціальні вправи, переглянувши й знаючи цю команду. Ми не будемо підлаштовуватися під їхню тактику, а нав'яжемо свою. Ця гра буде однією з найважливіших, якщо не вирішальною у першому колі. Тому я прошу всіх вболівальників прийти на стадіон і підтримати свою рідну команду".

Георгій МАЗУРАШУ.

Турнір "Пам'яті Малого Повстанця" ЛЬВІВ З НАГОРОДАМИ

У Варшаві завершився II міжнародний турнір "Пам'яті Малого Повстанця", який збігся з двома сумними ювілеями — 65-ю річницею вибуху Варшавського повстання і 70-ю — початку Другої світової війни. Це шана дітям, котрі боролися і гинули у Варшавському повстанні 1944 року.

Турнір тривав з 30 липня до 2 серпня на спортивних аренах КС "Полонія". 10 команд (діти 1998 року народження і молодші) — 5 закордонних і 5 варшавських. Молоді футболісти (майже 250 учасників з країн, уражених війною) змагалися за мініатюрну бронзову статуетку "Малого Повстанця" з вулиці Подвалє. Організатор змагань — Почесний президент КС "Полонія" Єжи П'єкажевський, — зазначив: турнір увійшов до спортивного календаря Варшави. „Тепер я вірю, що навіть коли нас не буде, то змагання відбуватимуться", — говорив ініціатор турніру й засновник Фондації розвитку і промоції молодіжного спорту.

Метою турніру стала пропаганда серед молодого покоління ідеї поєднання і дружби між народами. Три дні змагань, спілкувань, історико-пізнавальної та розважальної програми промайнули, як одна мить. Діти змагалися по 5 команд у групі, після чого розіграли призові місця. Організатори турніру відзначили, що найцікавіший матч провели спортсмени ФК "Львів" і "Легія". Варшавські діти вели — 3:0, однак наприкінці гри львів'яни проявили характер і зрівняли результат. Тож бронзового призера довелося визначати за допомогою пенальті. Ось тут героєм дня можна вважати Євгена Дражна, який парировав два удари з "точок", а свій реалізував і приніс ФК "Львову" перемогу.

Дещо розчарували свого трене-

ра і самих себе карпатівці, минулорічні переможці. Хлопці турнірну дистанцію пройшли вихором, а на завершальній грі їх було не впізнати. І як наслідок, невдача — 2:6. Угорці повезли до дому головний приз. Але й львівські діти повернулися щасливими і з нагородами. Отримали від організаторів турніру "Малого повстанця" пам'ятні кубки, майки і м'ячі.

Команди поїли такі місця

1. БАЦ (Будапешт, Угорщина)
2. "Карпати" (Львів, Україна)
3. ФК "Львів" (Україна)
4. "Легія" (Варшава, Польща)
5. "Полонія 1" (Варшава, Польща)
6. "Фортуна" (Дюссельдорф, Німеччина)
7. "Діти Фондації" (Варшава, Польща)
8. "Полонія 2" (Варшава, Польща)
9. "Агрикола" (Варшава, Польща)
10. "Олімпія" (Варшава, Польща)

Найкращий футболіст: Абдулла Карадініс "Фортуна" (Дюссельдорф)

Найкращий бомбардир: Сергій Валенко "Карпати" (Львів)

Найкращий воротар: Бартек Сюда "Полонія" (Варшава).

Склад ФК "Карпати": Фредина, Крушельницький, Малевич, Микитин, Назаркевич, Нелюбін, Подо, Подоя, Пшеничка, Пагибіла, Радченко, Саврук, Валенко, Васків, Завінський. **Тренери:** Тарас Ткачик і Сергій Омельченко.

Склад ФК "Львів": Ціздин, Апенюк, Андрушко, Марушка, Занько, Якимець (один з кращих бомбардирів і гравців турніру), Шулим, Савочко, Голуб, Верб'янський, Дзюлін, Іваник, Шевчик, Гамарник, Панилик, Халус. **Тренери:** Орест Швець і Тарас Шевчик.

Олександр ПАУК.

КЛУБ ШАНУВАЛЬНИКІВ УКРАЇНСЬКОГО ФУТБОЛУ

Автор-упорядник – **Анатолій Коломієць**

№ 22

Під редактуванням **Володимира Баняса**

НАЙКРАЩІ АРБІТРИ УКРАЇНСЬКОГО ФУТБОЛУ (У ДОВОЄННІ ЧАСИ)

Перш ніж розпочати розповідь про суддів, яким на теренах сучасної України довіряли в довоєнні часи проводити арбітраж матчів високого рангу, неможливо обійти увагою питання "дикого" футболу на початку минулого століття. Цікаво насамперед: як нині, так і за тих часів футболісти, і уболівальники основну частку провини за поразку своєї команди частіше за все покладали на суддів цих матчів. І хоча самі гравці могли за гру скоїти не один десяток грубших помилок, але суддя, на їхню думку, не мав права хоча б на одне упущення.

Звичайно, в ті перші футбольні роки суддівство в деяких випадках було упередженим. Особливо це стосувалося бокових помічників судді, які багато років призначалися з представників тих команд, на чиему полі проводився матч. Траплялось, що суддя в полі змушений був вилучати своїх колег на лінії внаслідок їхньої необ'єктивності. Гарні ж судді, на жаль, лише інколи отримували слова вдячності, та частіше з ними розраховувалися нецензурною лайкою і навіть рукоприкладством. Та й не тільки уболівальники і футболісти, але й тренери, керівники та організатори футболу не вважали для себе чимось особливим прислухатися до висловлювань арбітра свою особисту думку щодо нього, а деякі свою точку зору підкріпляли ще й за допомогою кулаків.

Це породжувало надзвичайно велику плінність кадрів, і потрібно було бути великим любителем гострих почуттів, щоб надовго зв'язати свою долю із суддівським свистком. Відсутність захисту честі й гідності суддів, часта зміна кадрів не могли сприяти підвищенню кваліфікації арбітрів. А це, звичайно, дуже гальмувало розвиток футболу.

Все це значно меншою мірою траплялося на теренах Західної України, де вже в другому десятиріччі минулого століття футбол був поставлений на професійні рейки, а після Першої світової війни суддівській справі у ліговому футболі Польщі, Чехословаччини та Румунії приділялося дуже багато уваги. Щодо Польщі, то взагалі з 34 суддів від її східних воеводств, які обслуговували матчі національного чемпіонату з 1921 по 1939 рік, 24 були зі Львова і це багато про що свідчить. А також слід відмітити, що більшість суддів ніколи не грали в командах вищого ешелону, в матчах якого вони були арбітрами. Лише чотири футболісти провідних команд Львова під час своєї футбольної кар'єри або після її закінчення стали авторитетними судьями: Францішек Гебартовський, Едвард Гуліч, Йозеф Стрелецький і Вацлав Кухар.

Одразу проведемо й визначення найкращих із львівських суддів (на жаль, тільки за кількістю сезонів, у яких їм довіряли судити матчі):

- 9 сезонів відсудив **Владислав Шибя** (1927-28, 1932-33, 1935-39);
- 8 сезонів — **Оскар Курцвейл** (1932-39);
- 7 сезонів — **Маріан Білор** (1921-22, 1925, 1927-30);
- 5 сезонів — **Лонгін Дударик-Дарлевський** (1922, 1925, 1927-28, 1930), **Еміль Неджвірський** (1927-31) і **Арнольд Гаусман** (1933-37);
- 4 сезони — **Ян Баран-Білевський** (1921, 1925, 1928, 1931), **Кароль Вецистий** (1929, 1931-33), **Йозеф Стрелецький** (1935-36, 1938-39) і **Вацлав Кухар** (1936-39);
- 3 сезони — **Йозеф Гржиб** (1922-23, 1927) і **Едвард Гуліч** (1930-32).

У Російській імперії, якщо багато хто з суддів ще погано тямив у тонкощах правил, то в ті часи більшість гравців узагалі мали поверхове уявлення про них. Як іронічно писав у той час Г.А.Дюперрон: "...часто кажется, что игроки считают мяч совершенно ненужной принадлежностью игры, что им гораздо веселее играть по ногам противника, нежели по мячу".

Однак значний прогрес у суддівській справі намітився з виникненням вперше в Одесі, а вже потім у Москві, постійно діючих Колегій футбольних суддів. А вже 1913 року, в зв'язку з проведенням першої Всеросійської Олімпіади, пов'язане створення й Київської міської колегії футбольних суддів, де було обрано комітет колегії, якому Київська футбольна ліга доручила підготувати і проект її статуту. Згідно з цим статутом, члени колегії поділялися на постійних суддів і кандидатів у постійні судді. Трохи пізніше навіть запровадили категорію почесних суддів. До речі, вже тоді проводилася своєрідна атестація суддів, а тим, хто складав іспити на звання рефері, навіть видавали посвідчення. Відрадно, що колегію суддів у Києві було створено навіть раніше, ніж у Санкт-Петербурзі.

Однак за прикладом футболістів вели себе на трибунах і уболівальники. Відомо багато випадків, коли арбітри вимушені були переривати й навіть взагалі зупиняти матчі через обурливу поведінку спортсменів і уболівальників. Частенько, з метою безпеки, суддів доводилося супроводжувати до транспорту, користуючись допомогою поліцейських.

Дискваліфікації порушників спортивної та чисто людської етики у ті часи, включаючи й довічні, запроваджувалися теж часто, тож уявлялося, що скоро нікому буде грати в клубах. Однак навіть це не могло втримати хуліганів на полі від емоцій, що переливалися через край. Не випадково ж серед футболістів (і не лише) популярним був афоризм: "Хто у футбол не грав, той у лікарні не лежав". Ось таким був футбол тоді, коли тільки вчилися й пробували грати. Але все ж таки ця жорстокість існувала здебільшого від відсутності майстерності, ніж від бажання грубіянити й дебоширити.

Майже все, що викладено вище, повною мірою має відношення й до футболу 20-х років в Україні СРР. Підтвердженнь цього так багато, що зникає бажання про це писати. З тих часів слід тільки відзначити: як правило, су-

дити матчі, особливо принципи, довіряли здебільшого тим самим футболістам, чи вже ветеранам ("старичкам"), чи тим, хто користувався авторитетом. Тому саме "зірки" футболу тих часів спочатку потроху судили матчі, а потім і ставали непоганими арбітрами-професіоналами. Наприклад, на початку 20-х років великим авторитетом користувалися одесит Роман, харків'янин Варженінов, кияни Пісун і Ернст, яким довіряли судити матчі першості УСРР.

Велике значення мало, вперше здійснене в СРСР у Москві 1924 року, видання Всесоюзною та Московською радами фізичної культури (ВРФК і МРФК), дуже великим накладом, за мірками того часу, в 25 тисяч примірників, офіційних документів "Футбол. Правила игры и организация соревнований" на 64 сторінках (іл.1). А вже 1926 року вперше і в Харкові у видавництві "Вестник физической культуры" вийшли друком нові правила, відпрацьовані науково-технічною комісією і затверджені ВРФК РСФРР і УСРР – "Футбол. Новые правила" більшого формату на 45 сторінках (іл.2).

Лише 1927 року, в дні проведення футбольного турніру в рамках IV Всеукраїнської Спартакіади, у Харкові, за ініціативою місцевих арбітрів, була створена **Українська колегія суддів з футболу**, головою якої став **Степан Дмитрович Романенко**. Секретарем колегії був А.Ордин, а її членами О.Левітин і А.Петровський. На всесоюзному рівні тільки 22 серпня 1928 року була заснована Всесоюзна колегія суддів з ігор, у складі якої створили секцію футболу та хокею.

Вже у ці роки найбільш цікаві й принципові матчі судили харків'яни Блях, Романенко, Космачов, Йосилевич і Слепов, дніпропетровець Кривошеєв, миколаївець Миронов, одесити Чорнобильський і Романов, кияни Пісун, Хавчин, Яхніс, Світоч, Хейфець, Т.Т.Прокоф'єв, Карпов, Швецов.

Вперше навчатися на суддів з'явилася можливість лише 1931 року на відкритих у Харкові курсах футбольних тренерів-груповодів, де за півтора місяці випускникам надавали звання й футбольного судді. Щодо підвищення кваліфікації, то у Києві з 1934 року вже проводилися окремі семінари для арбітрів.

А 14 березня 1934 року ВРФК при ЦВК СРСР затвердила найвище за тих часів почесне суддівське звання — "Всесоюзний суддя з футболу" (щороку його слід було підтверджувати), яке в листопаді

спортивно-суддівським комітетом ВРФК УСРР було присвоєне харківському суддям С.Д. Романенку та **Івану Сергійовичу Космачову**. Також було присвоєне вже й своє звання "Республіканський суддя з футболу" таким авторитетним на той час арбітрам, як професор **Володимир Адамович Блях** (іл.3), **Самуїл Ізепильович Хавчин**, **Симон Залманович Хейфець** (іл.4) і **Михайло Юлійович Ходек** (іл.5), а також М.Навольневу зі Сталіно. І В.Блях і І.Космачов з цього року були вже киянами, бо столицю УСРР перенесли з Харкова до Києва.

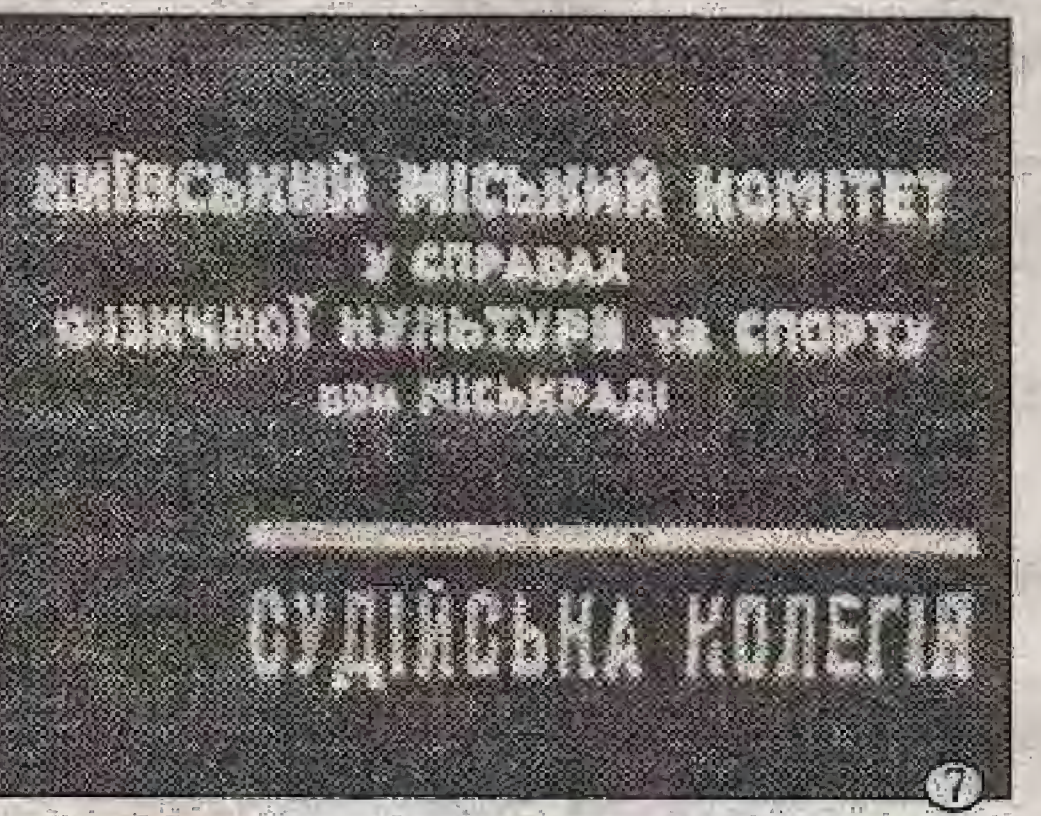
1935 року судді матчів на першість УСРР вже призначалися президією Колегії суддів ВРФКУ. До головної суддівської комісії увійшли І.С.Космачов — її голова, С.І.Хейфець — заступник голови комісії, **Іван Васильович Миронов** — секретар (іл.6), С.Д.Романенко та **Л.А.Чорнобильський**.

До речі, 1936 року була обрана нова Колегія суддів СРСР, заступником голови став В.А.Блях. Колегія одразу переглянула існуючі кваліфікації суддів країни. До складу всесоюзних суддів з футболу на 1936 рік увійшли українські арбітри В.А.Блях, І.С.Космачов, С.І.Хавчин і Л.А.Чорнобильський.

Цього ж року головна дирекція спорту нового Всесоюзного комітету у справах фізичної культури та спорту (ВКФК) при Раді Народних Комісарів СРСР розробила "Тимчасове положення про колегії суддів з окремих видів спорту". Згідно з цим положенням, була визначена не тільки нова кваліфікація суддів, але й їх форма, значок і квиток (посвідчення) — див. іл.7 і 8. Щодо кваліфікації, то, крім всесоюзного й республіканського арбітрів, були введені ще й судді 1, 2 та 3 категорій.

Вже в першому чемпіонаті СРСР серед показових команд майстрів футболу 1936 року (весна) судити матчі було довірено І.С. Космачову та С.І.Хавчину, а **Герман Ісаакович Бланк** взагалі був призначений заступником головного судді чемпіонату.

Наприкінці лютого 1937 року Комітет у справах фізкультури та спорту УСРР при створенні Футбольно-хокейної секції комітету не забув затвердити й Положення про Колегію суддів. А для проведення змагань з футболу були затверджені судді В.А.Блях, С.І.Хавчин, Л.А.Чорнобильський, М.Ю.Ходек, І.В.Миронов, М.І.Макеев, П.С.Пісун і С.З.Хейфець (усі — Київ), Г.І.Бланк, І.Рачко, А.Кулинець, Г.Чорногоров, В.Колганов і А.Романов (усі — Одеса), С.Романенко, М.Онищенко, А.Гоготов, А.Левін, С.Вашаров, К.Демченко, В.Грицюк, Бочаров і К.Ус (усі — Харків), М.Навольнев, Ф.Захаров,

І.Розанов, С.Казаренко (усі — Сталіно). Також було цього року заплановано провести 8 семінарів для рефері. До речі, цього року звання "Суддя республіканської категорії" отримав В.Ситніков зі Сталіно.

А наступного, 1938 року, спортивна громадськість широко відзначала 25-річний ювілей Київської футбольно-хокейної колегії суддів, до складу якої цього року входило 88 членів. Однак на всесоюзному рівні цього року ювілей "не помітили", бо в ті часи не вітали те, що брало свій початок з часів царської Росії. Для радянського народу, вважала тоді влада, квітуче життя почалося з жовтня 1917 року (пощастило, що хоч літочислення не розпочали з цієї дати). Та все ж наступного, 1939 року, якось схаменулись і ВКФС нагородив грамотами С.І.Хавчину, П.С.Пісуну та М.Ю.Ходака, а Л.А.Чорнобильському та І.В.Миронову оголосили подяку. Звання всесоюзного судді з футболу підтвердили С.І.Хавчину і вперше присвоїли **Петру Семеновичу Пісуну** (іл.9).

21 грудня 1940 року відзначалася 25-та річниця Миколаївської колегії суддів з футболу. На цей час своєчасно зреагував КФС при РНК УСРР, який нагородив багатьох арбітрів цього міста грамотами, а також присвоїв звання "Суддя республіканської категорії" Андрію Моренку, Якову Хмельницькому та Юрію Ганцману.

Тепер є можливість визначити рейтинг за досягненнями провідних суддів українського футболу за балами, які мало чим відрізняються від тих, які ми нараховували гравцям та тренерам, враховуючи їхні почесні звання та проведення суддівства матчів на рівні збірної України, чемпіонату СРСР та деяких значних міжнародних матчів.

Рейтинг українських суддів довоєнного періоду (перелік з нарахуванням балів за їх досягнення)

№ п/п	Прізвище та ім'я та по-батькові	На республіканському рівні					На державному рівні					Бали
		Чемпіонат УСРР Кубок	Збірна офіційні матчі	Республіканський категор.	Корінніст Колегії	голова	член	участ	сезон	Всесоюзний категор.	Члени Колегії	
1	Космачов Іван Сергійович	2	10	6	12	6	4	2	12	12	12	48
2	Романенко Степан Дмитрович	2	2	6	12			2	12			36
3	Блях Володимир Адамович	2		6					12	12	12	34
4-5	Хавчин Самуїл Ізепильович	2		6				4	4	12		28
4-5	Чорнобильський Л.А.	2		6				8	12			28
6	Пісун Петро Семенович	2		6				2	12			22
7	Шибя Владислав								18			18
8-9	Курцвейл Оскар								16			16
8-9	Хейфець Симон Залманович	2		6		6		2				16
10	Ходек Михайло Юлійович	2		6				6				14

КЕРІВНІ ОРГАНИ ФУТБОЛУ УКРАЇНИ

(ІСТОРІЯ СТВОРЕННЯ, ЗМІН І ВДОСКОНАЛЕННЯ)

(Продовження. Початок див. "УФ" №109 за 30.07.2009 р.)

Ні в якому разі не можна обійти стороною події, які сталися вже 1962 року. Федерація футболу УРСР у зв'язку з високим рівнем розвитку українського футболу почала ставити питання щодо можливості створення в республіці вже в недалекому майбутньому свого вищого ешелону, а потім навіть, що особливо дивно, й питання подачі заявки на входження УРСР до ФІФА як самостійного члена цієї організації (аналогічно входженню УРСР до ООН). Голова Федерації футболу УРСР М.С.Кузнецов скрізь усіх повідомляв, що це питання вже погоджено з Федерацією футболу СРСР, і що на черговому конгресі ФІФА делегация СРСР збирається поставити його до розпорядку дня. Він про це навіть розповів декільком тисячам київських уболівальників у травні на засіданні Київського клубу любителів футболу на трибунах Республіканського стадіону ім. Хрущова. Читач, очевидно, розуміє, наскільки все ж абсурдною була ця ідея (навіть під час деякої "відлиги") при боротьбі, яка ніколи не припинялася, з усіма виявами націоналізму в Україні та хоча б найменшими рухами в бік її незалежності в будь-якому вигляді. Навряд чи ставилося це питання на конгресі ФІФА, однак було ясно, що футбольна кар'єра М.С.Кузнецова завершилася. Так воно й сталося.

Знову ж таки ніякі офіційні емблеми як Федерації футболу СРСР, так і Федерації футболу Української РСР ніколи не затверджувалися та не вводилися ні в статутах, ні в інших офіційних документах цих організацій. Тільки через декілька років для членів Федерації футболу УРСР були замовлені значки (іл.1). Вони були зроблені на непоганому художньому рівні і усім сподобалися. Тому їх зображення і є підставою вважати першою офіційною емблемою Федерації футболу України.

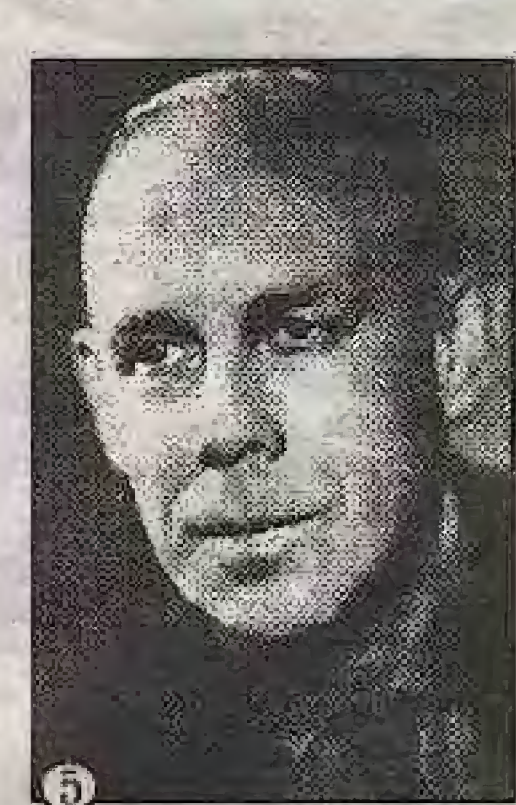

Події, які сталися 1962 року, коли Федерація футболу УРСР зажадала трохи незалежності, не могли залишитися без наслідків. І вже в середині травня 1963 року на засіданні президії Федерації футболу УРСР головою федерації було обрано **Антоніона Леонардовича Іззовського** (іл.2).

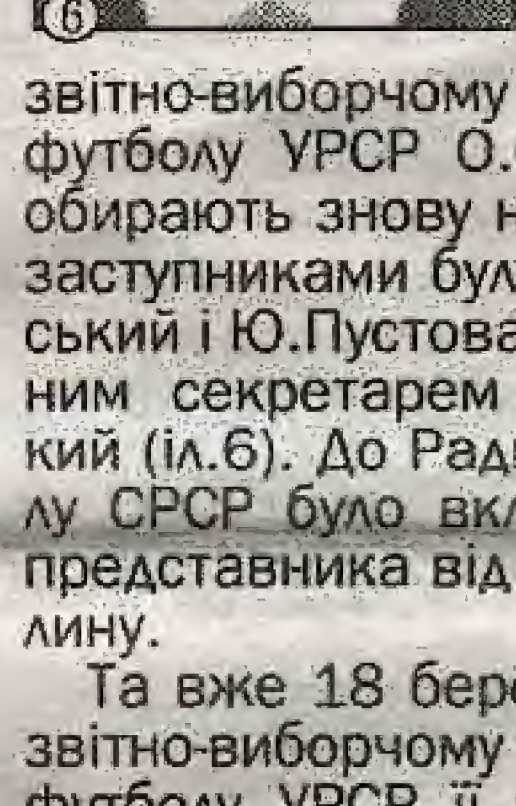
Але й цього було замало, усі без винятку потуги до самостійності вимагалося викоренити вщент. Тому вже на початку січня 1964 року в Києві було проведено звітно-виборчий пленум Федерації футболу УРСР (іл.3), на якому вирішувалися усі питання, пов'язані з футбольним життям і проблемами українського футболу за останні три роки. На цьому пленумі була переобрана президія

федерації та обрано нового голову — **Федора Март'яновича Мартинюка** (іл.4), який до цього працював головою Житомирської обласної ради Союзу спортивних товариств і організацій. Його одразу було включено й до складу президії Федерації футболу СРСР.

1968 року на звітно-виборчих зборах Ф.М.Мартинюк знову був переобраний на черговий термін на своєму посту. А 29 грудня було відновлено Державний комітет з фізичної культури та спорту (Держкомспорт) при Раді Міністрів СРСР і під такою назвою ця організація проіснувала аж до 1991 року. Звісно, такий же комітет було створено й при Раді Міністрів УРСР і він, як правило, скорочено іменувався Спорткомітетом УРСР. І вже з 1969 року Федерація футболу СРСР вже знову діяла під керівництвом державного органу —

Управління футболу Держкомспорту СРСР, а Федерація футболу УРСР — Управління футболу Спорткомітету УРСР. До речі, начальником цього управління 1971 року було призначено **Олега Александровича Ошенкова** (іл.5). Він одночасно став і головою Федерації футболу УРСР.

1973 року на звітно-виборчому пленумі Федерації футболу УРСР О.О.Ошенкова переобирають знову на цю посаду. Його заступниками були обрані В.Оратовський і Ю.Пустоваров, а відповідальним секретарем — Б.М.Шмigelський (іл.6). До Ради Федерації футболу СРСР було включено ще одного представника від УРСР — М.М.Михаліну.

Та вже 18 березня 1975 року на звітно-виборчому пленумі Федерації футболу УРСР її головою обирають **Миколу Федоровича Фоміних** (іл.7). Заступники та секретар залишилися ті ж самі. А наприкінці березня 1976 року в Києві на спільному засіданні

Федерації футболу Української РСР і відділу футболу республіканського Спорткомітету були затверджені склади комісій Федерації. Головою науково-методичної ради став В.Кожухов, комісії організації масової роботи — Ю.Пустоваров, спортивно-технічної комісії — Ю.Ходак, дитячо-юнацької комісії — В.Пашенко, комісії пропаганди та агітації — В.Оратовський, комісії спортивних споруд та інвентарю — В.Коритний. Уже наприкінці 1977 року до ради Федерації футболу СРСР увійшов М. М.Балакін, а до складу її президії М.Ф.Фоміних як голова Федерації футболу УРСР та одночасно начальник Управління футболу Республіканського спорткомітету.

Вже 1980 року при Спорткомітеті УРСР було створено Управління спортивних споруд і його начальником було призначено Б.М.Воскресенського, який відтак багато років

працював на цій посаді. А 1983 року за результатами огляду-конкурсу роботи федерацій футболу союзних республік, Москви та Ленінграда перше місце зайняла Федерація футболу УРСР. Переможцями конкурсу комісії федерацій футболу країн були названі: комісія організаційно-масової роботи, спортивно-технічна комісія та тренерська рада Федерації футболу УРСР.

На початку 80-х років Федерацією футболу УРСР були замовлені нові значки для її членів (іл.8). Вони мали хоча й спрощений вигляд, але все ж сучасніший — вже зі смугастим м'ячем. Звісно, зображення на цих значках ні в якому разі не було затверджено як офіційна емблема Федерації футболу Української РСР. Але у багатьох друкованих виданнях, у тому числі й міжнародних, саме це зображення займало місце на рівні офіційної емблеми федерації.

29 квітня 1987 року в Києві було проведено черговий звітно-виборчий пленум Федерації футболу УРСР, на якому її головою був обраний **Юрій Александрович Пустоваров**, який змінив на цьому посту М.Ф.Фоміних, що залишився на посаді заступника голови федерації. Другим заступником став В.Р.Пашенко, а відповідальним секретарем — незмінний Б.М.Шмigelський. Членами президії федерації були обрані (переобрані): М.М.Балакін, В.М.Банников, В.Р.Савчук, В.В.Снегур, В.А.Матвієнко, А.О.Сучков, Д.Д.Александренко, О.В.Капустін, Є.П.Кликов і П.І.Тюріков. Наведемо також і голів складових частин Федерації футболу УРСР: науково-методична рада — А.В. Попов; комітет організаційно-масової роботи — Ф.М.Мартинюк; спортивно-технічна комісія — В.Д.Байдюк; республіканська колегія суддів — Л.А.Саркісов; комітет дитячо-юнацького футболу — М.М.Черниш; комітет виховної роботи — В.Т.Оратовський; рада ветеранів футболу — А.Л.Іззовський; комітет спортивних споруд — В.Ф.Коритний; комісія пропаганди — Б.А.Нартовський.

На початку червня 1988 року, узявши собі, в Центральному Комітеті КПРС в присутності члена Політбюро ЦК КПРС Лігачова та завідувача Відділу пропаганди ЦК КПРС Складової, була проведена бесіда з тренерами команд вищої ліги чемпіонату СРСР. Серед усього 11 учасників розмови були головний тренер збірної СРСР і київського "Динамо" В.В.Лобановський, а також головні тренери донецького "Шахтаря" А.Коньков і дніпропетровського "Дніпра" Є.Кучеревський. Було відзначено, що в радянському футболі назріла необхідність серйозних змін в методах управління, а для виправлення становища, яке склалося, потрібен цілий комплекс заходів, де державні форми управління поєднуються б з громадськими, як-от впровадження госпрозрахунку. Саме тому, як було вирішено під час бесіди, вже назріла ідея організації Футбольного союзу СРСР.

А в серпні Рада Міністрів СРСР, ВЦРПС і ЦК ВЛКСМ ухвалили постанову "Про вдосконалення управління футболом, іншими ігровими видами спорту та додаткових заходів з упорядкування утримання команд і спортсменів з основних видів спорту". В постанові щодо Футбольного союзу СРСР було зазначено:

"...Принято предложение Госкомспорта СССР и Федерации футбола СССР о создании Футбольного союза СССР, объединяющего ведущих специалистов, тренеров, спортсменов и судей по футболу, осуществляющего свою деятельность при активном участии спортивной общественности, в тесном контакте с Госкомспортом СССР и другими заинтересованными организациями..."

Подготовка и проведение учредительной конференции Футбольного союза СССР поручены Госкомспорту СССР совместно с заинтересованными организациями..."

Установча конференція Футбольного союзу СРСР була проведена 13-14 грудня цього ж 1988 року в

Москві. На ній створення цього Союзу знову було схвалено, але його Статут, проект якого був підготовлений Держкомспортом, а саме начальником Управління футболу та хокею В.Колосковим, і опублікований в декількох спортивних друкованих виданнях за тиждень до конференції, було визнано недосконалим. Розпочалася "затримка" часу — вирішили створити комісію з 25 чоловік для доробки Статуту, хоча представники Києва, які були присутні на конференції, одразу передали до президії свій альтернативний і більш досконалий проект Статуту, до речі, усіма підтриманий, і його можна було б одразу й затвердити. Але усі чудово розуміли, що В.Колосков, який претендував на посаду голови Футбольного союзу СРСР, на цій конференції вже не буде підтриманий, і тому він зробив усе, щоб було прийняте рішення про проведення нової установчої конференції, а терміни її проведення не обумовив, тобто бажав провести її якнайпізніше. При цьому повноваження Федерації футболу СРСР, звичайно, довелось продовжити на невизначений час (безумовно, не менше ніж ще на один рік). Розпочиналася дуже цікава для шанувальників футболу країни боротьба за владу в "футбольному царстві" цілковито трухлявю "країни розвинутого соціалізму", яке, до речі, вже за мільйони доларів почало продавати своїх футболістів за кордон. А перевірити, куди ці отримані мільйони були витрачені, ой як було не просто.

Наприкінці лютого 1989 року Держкомспорт СРСР повернувся до проблеми прийняття Радой Міністрів СРСР, ВЦРПС і ЦК ВЛКСМ постанови про створення Футбольного союзу СРСР. Однак знову це питання не було вирішене. Та вже наприкінці березня на тренерській раді Федерації футболу СРСР все ж був розглянутий проект Статуту Футбольного союзу СРСР, який запропонував для обговорення голова комісії з розробки цього статуту В.Артемов. Однак в результаті проведених дебатов було запропоновано дуже багато поправок до цього проекту, до того ж з'явився ще й альтернативний проект — практично той самий, що вже розглядався на першій установчій конференції. Зостався й другий альтернативний проект киян.

Друга конференція зі створення Футбольного союзу СРСР все ж відбулася 1 червня. І мало хто чекав, що буде ухвалено якесь рішення, але воно було прийняте. Усі, безумовно, розуміли, що ні розроблений Статут Футбольного союзу, ні обидва його альтернативні варіанти прийняті не будуть. Але потрібно було знайти вихід з того стану, що склався, і якось все ж таки домовитися. Запропонований В.В.Лобановським варіант створення не Футбольного союзу СРСР, а **Союзу футбольних ліг** знайшов у цій ситуації підтримку більшість. Малось на увазі, що в СРСР віднині будуть два керівних органи з футболу — Союз футбольних ліг (професійна організація, що займається питаннями проведення чемпіонату СРСР) і Федерація футболу СРСР (громадська організація, що займається питаннями збірних СРСР і дитячо-юнацького футболу). Звичайно, зберігалася й структура Управління футболу при Держкомспорті, тому що хтось все ж таки повинен був наглядати за самим процесом у цілому.

Установча конференція нової самостійної професійної спортивної організації — Союзу футбольних ліг СРСР була проведена наприкінці липня. На ній було прийнято Статут Союзу, обрано Адміністративну раду, який доручили затвердити структуру управління Союзом, і його Виконком. До Адміністративної ради увійшов і В.В.Лобановський, крім нього — відомі українські фахівці Ю.Заболотний і Є.Лемешко.

При створенні трійній структурі управління футболом у СРСР чекати неприємностей слід було постійно. З самого початку, коли Союз футбольних ліг прийняв рішення про новий структурі проведення чемпіонату СРСР 1990 року, одразу ж Федерація футболу СРСР вирішила скасувати це рішення, мотивуючи це не тим, що вона з чимось в новій структурі

не згодна, а посилюючись на відсутність в день його прийняття на адміністрації Союзу "таких видних футбольних діячів", як Бесков, Нетто та Яшин. Не маючи ніяких прав на проведення чемпіонатів в лігах радянського футболу, Федерації дуже хотілось показати усім, що вона стоїть вище Союзу ліг. Однак причина цієї неповаги до прийнятих постанов була тільки в одному — начальник відділу футболу Держкомспорту СРСР В.Колосков готував під себе місце голови Федерації футболу СРСР і будь-що намагався зберегти чільну роль цієї громадської (непрофесійної) організації у радянському футболі.

До речі, наприкінці грудня в УРСР пройшли перевибори голови Федерації футболу УРСР і на цю посаду знову було обрано колишнього начальника відділу футболу Спорткомітету УРСР **Миколу Федоровича Фоміних**, який все ж повернув собі цю посаду. Відповідальним секретарем Федерації футболу УРСР став Д.С.Резнік. На конференції був присутній і особисто виступав сам В.Колосков.

Все, що сталося після цього, це публікація 21 листопада в газеті "Советский спорт" проекту нового Статуту Федерації футболу СРСР, в якому вся влада над футболом в країні передавалася саме цій організації, а Союз футбольних ліг СРСР був представлений як додаток до цієї організації абсолютно без усіх прав, які були чітко прописані в його затвердженому Статуті. Таким чином, почалася війна між "перебудовою" і "застоем" у футболі, яка тоді нічим не відрізнялася від війни в головних структурах влади в СРСР.

9-10 січня 1990 року в Москві в конференц-залі Держкомспорту СРСР була проведена Всесоюзна конференція з футболу, на якій було проголошено, що працівники Управління футболу Держкомспорту "переходять" до Федерації футболу СРСР і під них був зроблений новий Статут цієї громадсько-державної організації. Приголосили більшість голів проголосувала за цей Статут, у якому чітко було записано, що Футбольний союз ліг, створений в минулому році, переходить під управління Федерації футболу (практично як комітет федерації). З виступаючих тільки один О.П.Базилевич нагадав усім учасникам конференції, що Футбольний союз ліг був створений як самостійна професійна організація на установчому з'їзді, має свій Статут і розрахунковий рахунок у банку, тобто передача цього Союзу в якості структурного підрозділу Федерації футболу СРСР юридично незаконна. Однак на його виступ ніхто навіть не звернув уваги. За Статут нової Федерації футболу СРСР проголосували усі, за винятком одного делегата. Ось що означає правильно підібрати делегатів конференції. Також одноголосно, як і передбачалося, головою Федерації футболу СРСР було обрано В.І.Колосков (керував федерацією фактично по 1991 рік включно). Цікаво, що кандидатуру Колоскова запропонував голова Федерації футболу УРСР М.Фоміних. До речі, до складу ради Федерації було обрано... 193 члена. Задовольнили усіх. А на пленумі Федерації було обрано виконком, в який увійшло... 48 чоловік, в основному усі ті ж, що й були — громадські діячі, далекі від футболу, а з тренерів, звичайно, не забули москвичів — К.Бескова, М.Симоняна, Ю.Ниркова і ще декількох. Навіть від Футбольного союзу ліг до виконкому був запропонований О.Базилевич.

В резолюції було зазначено "о целесообразности создания Союза футбольных лиг СССР и считает необходимым образовать в структуре Федерации Комитет по проведению всесоюзных соревнований среди штатных команд мастеров, признанных ФИФА как "нелюбительские". Виявляється, все можна "зробити" мирно, без усіхких там війн. Однак для особливо "непокірних", в тому числі й В.В.Лобановського, була організована зустріч у ідеологічному відділі ЦК КПРС, а після неї у будь-які часи, навіть незважаючи на "перебудову" в країні, самі розумієте, навіряд чи хто міг вже висловити своє бачення, яке йшло у розріз баченню партії.

УКРАЇНСЬКИЙ ФУТБОЛ

51	Кирило Смігунов	13.10.92	187	70	5				
52	Микола Міщенко	08.07.90	175	70	25				
НАПАДНИКИ									
9	Олександр Ковпак	02.02.83	180	69	116	33	4	1	
10	Алі Ісмаїл (Нігерія)	30.08.80	190	82	118	29	4	1	
20	Василь Гіладе (Грузія)	03.06.77	183	77	184	54	1	1	
24	Руслан Платон	12.01.82	182	75	82	7	17	7	
28	Максим Овчук	25.11.85	183	74	68	8	26	1	5
29	Матвій Бобаль	27.05.84	180	74	11		4	3	
34	Максим Приходько	27.10.92	176	70					
45	Олександр Синичкін	15.02.90	180	72			31		

"КАРПАТИ" (Львів)

Почесний президент: Петро Димінський (27.11.54)
Генеральний директор: Юрій Коротиш (01.01.53)
Головний тренер: Олег Кононов (Білорусь, 23.03.66)
Тренер молодіжного складу: Роман Толоцько (11.12.68)

ВОРОТАРІ									
1	Юрій Мартишук	22.04.86	188	78	21	22п	21	2	4 п
21	Андрій Новак	06.12.88	192	84	1	4п	34	3	3 п
22	Андрій Таумак	07.03.79	188	81	98	126п	6	2	п
32	Іван Підан	19.01.90	191	79					
47	Богдан Колут	10.02.88	190	79			40	42п	

ОБОРОНЦІ									
3	Ярослав Куляба	12.04.89	184	74			57	1	
4	Іван Милошечин (Сербія)	03.11.84	184	75	24				
5	Неманья Тубич (Сербія)	08.04.84	189	83	13				
8	Ігор Ощипко	25.10.85	174	72	38	3	44	3	
15	Тарас Петрівський	03.02.84	184	77	47	2	23	2	
23	Олексій Роденко	11.08.88	187	82			45	1	
27	Андрій Гурський	30.08.88	185	75	1		68	2	
33	Євген Тарасенко	03.03.83	186	70	4	1	9		
34	Андрій Сагайдак	02.01.89	170	64	1		57		
37	Ігор Тістич	27.05.89	176	59			29	1	
38	Олег Тарасенко	23.06.90	190	73			16	4	
39	Володимир Півірін	12.01.90	180	72			2		
41	Степан Гірський	08.01.91	178	63			10		
44	Артем Федельський	26.04.85	183	76	41	6	35	3	

ПІВБОРОНЦІ									
7	Самсон Годвин (Нігерія)	11.11.83	178	73	114	1	5		
9	Денис Кожанов	13.06.87	169	64	35	5	61	1	8
10	Александр Гуцул (Грузія)	09.11.85	178	73	22	1			
16	Ігор Худоб'як	20.02.85	175	67	80	9	2		
17	Олег Голодоч	02.01.88	177	70	22	1	49	9	
18	Михайло Кополовський	29.01.84	171	68	69	1	37	3	
20	Олег Женько	22.03.87	187	77	21		36	2	
25	Андрій Ткачук	18.11.87	181	71	43	1	30	5	
28	Володимир Бідовський	31.05.88	174	65	3		69	8	
29	Антон Лушч	25.03.87	179	71	3		69	3	
30	Ярослав Мартинюк	20.02.89	182	81	3		61	1	0
31	Ярослав Саворак	02.02.89	179	71	4		85	9	
36	Володимир Гудима	20.07.90	160	55			4		
40	Павло Гордійчук	04.08.90	175	66			5	1	

НАПАДНИКИ									
11	Сергій Зеньков (Естонія)	20.04.89	183	72	39	1	5	1	
24	Юрій Габовда	06.05.89	179	67			32	2	
35	Юрій Фурта	31.05.88	172	71	5	1	71	2	2
79	Сергій Кузнецов	31.08.82	189	83	23	10	12	2	

"ЧОРНОМОРЕЦЬ" (Одеса)

Почесний президент: Леонід Кривов (31.03.53)
Віце-президент, в. о. президента: Олег Марус (14.04.80)
Головний тренер: Віктор Гришко (02.11.61)
Тренер молодіжного складу: Костянтин Фролов (20.06.72)

ВОРОТАРІ									
1	Віталій Руденко	26.01.81	184	78	147	164п	19	1	7 п
12	Євген Ширяев	22.02.84	187	78	26	39п	80	8	1 п
34	Сергій Приходько (Росія)	09.05.84	191	80	1	0п	14	1	4 п
44	Євген Паст	15.03.88	188	73			40	4	7 п
	Геннадій Ганев	15.05.90	186	72					
	Олексій Шахотін	02.09.89	197	92			3	4п	

ОБОРОНЦІ									
5	Олег Шандарук	30.01.83	179	72	74	1	20		
13	Максим Білецький	07.01.80	176	75	54	1			
24	Олександр Ченюк	24.02.85	180	75	77	1	24	1	
36	Ігор Битюк	27.06.88	185	75			107	2	
37	Дмитро Гришко	02.12.85	181	74	74	2	54		
43	Сергій Мельник	04.09.88	183	70	1		69		
55	Олександр Бабич	15.02.79	187	80	101	11	13		
	Денис Саміков	26.03.90	185	74			36		
	Андрій Сінкін	19.02.91	178	71			8		

ПІВБОРОНЦІ									
3	Віктор Мельник	11.08.80	182	75	120	3	19	3	
6	Міро Райчевич (Чорногорія)	22.03.82	178	75	29	2			
7	Артем Касьянов	20.04.83	182	76	70	6	24	6	
8	Володимир Бондаренко	06.07.81	180	75	35	3			
11	Сергій Нудний	06.10.80	167	67	12				
17	Сергій Політо	09.01.89	165	63	13		36	7	
20	Олег Гуменко	03.05.83	178	66	10		21	1	
26	Роман Бочур	27.08.87	184	84			37		
28	Павло Ребенюк	23.07.85	180	70	55	1	70	8	
30	Родріго Себастьян Васкес (Уругвай)	04.11.80	184	78	35	7			
35	Дмитро Влодов	12.03.90	188	72	6		34	2	
45	Дмитро Колода	19.06.89	167	65			82	4	
	Іван Бобко	10.12.90	183	70			52	5	
	Максим Гавриленко	18.08.91	169	60			39	3	
	Євген Зубенко	30.09.89	179	67			29	4	
	Олександр Іванов	19.11.92	178	65					
	Денис Сердюченко	05.03.91	178	69			17		

НАПАДНИКИ									
9	Руслан Левига	31.01.83	185	78	85	14	14	4	
10	Олександр Косирін	18.06.77	185	79	224	83	3	4	
14	Ігор Сиданцев	03.01.91	183	68	2		30	9	
16	Олександр Якименко	05.09.88	185	68			49	1	
19	Анатолій Діаненко	09.05.82	193	82	69	11	17	9	
25	Віталій Бабашов	07.02.91	170	60	2		34	1	3
39	Денис Васін	04.03.89	179	71	15	1	66	2	1
79	Альваро Мельо (Уругвай)	13.05.79	183	80	29	5	1		

"АРСЕНАЛ" (Київ)

Президент: Вадим Рабинович (04.08.53)
Директор: Володимир Пустоваров (22.04.68)
Виконавчий директор: Віктор Іщенко (16.03.66)
Головний тренер: Олександр Заваров (26.04.61)
Головний тренер молодіжного складу: Юрій Бакалов (16.01.66)

ВОРОТАРІ									
1	Віталій Рева	19.11.74	181	80	270	246п	32	2	8 п
17	Микола Воронюк	18.01.84	197	89					
23	Сергій Погорілий	26.07.86	190	81			47	7	2 п
	Євген Буха	28.01.90	185	78			7	8	п
	Андрій Рісан	04.04.90	186	80			4	6п	

ОБОРОНЦІ									
3	Тарас Ільницький	04.03.83	182	76	109	1	15	2	
4	Сергій Симоненко	12.06.81	186	82	139	10	11	2	
5	Богдан Шершун	14.05.81	192	85	150	5	3	1	
15	Сергій Литовченко	30.01.79	185	81	70	2	16	1	
16	Євген Савос	16.04.87	181	74	47	4	33	2	
27	Ігор Діак	02.01.90	182	71			35		
29	Андрій Єщенко (Росія)	09.02.84	176	74	42	1	10		
33	Андрій Хомин	02.01.82	180	71	117	2	13		
39	Сергій Матюхін	21.03.80	185	83	151	9	14	3	
	Павло Карлов	07.11.89	177	73			73		
	Віталій Нечай	04.01.89	177	65			48		
	Дмитро Пліва	14.03.91	177	68					
	Юрій Ткачук	26.06.89	176	72			31		

ПІВБОРОНЦІ									
2	Артем Старгородський	17.01.82	180	76	71	1	19	2	
8	Ролан Гусев (Росія)	17.09.77	181	79	23				
9	Сергій Закарлюка	17.08.76	185	82	320	70	7	3	
11	Дос Сантос Жозекар (Бразилія)	18.10.80	176	71	61	12	1		
13	Савос Миколайс (Литва)	02.05.84	179	71					
18	Олександр Данилов (Білорусь)	10.09.80	178	70	91	4	11		
31	Владислав Мельник	07.10.90	179	69			50	4	
35	Олександр Гришай	30.09.77	183	75	206	4	2		
88	Валерій Заваров	16.08.88	178	72	16		52	4	
	Фарід Алі	11.02.92	176	63					
	Юрій Бушман	14.05.90	175	70			35		
	Аркадій Герасимов	31.03.92	179	69					

Артем Муляр	07.04.92	177	67						
Андрій Свиріденко	02.08.90	177	65			26			
Євген Сутковий	03.02.91	174	64			4	1		
Денис Фаворов	01.04.91	182	74			17			
Руслан Черненко	29.09.92	177	67						

НАПАДНИКИ

7	Йонуц Мазу (Румунія)	09.02.82	184	78	22	5	1		
10	Андрій Воробей	29.11.78	180	74	266	92	2	1	
14	Вадим Рибальченко	24.11.88	187	76	7		93	2	1
18	Сендлей Біто (Голландія)	20.07.83	186	80	58	5	15	2	
19	Лаша Джакобія (Грузія)	20.08.80	180	72	75	14	15	8	
	Ігор Бровко	13.08.92	177	68					
	Артем Гавський	18.04.91	179	72					
	Ігор Столярчук	13.08.89	181	74			20	3	

"КРИВ

СКАНВОРД № 270. «ДНІПРО-2009»

Сканворд № 270. «ДНІПРО-2009»

Фото 1: Хавбек Сауд Аравії '94

Нідерл. клуб

Бек "МЮ"

Одиниця площі

Бек зб. Аргентини

П'єр - ... Андре

Оборонець "Челсі"

Фото 2

Фото 1: Біола

Фото 2: Хавбек зб. Іспанії на ЧС-2002

Фото 3: ... Ештон

Формвард зб. Нігерії

... де Гуй

Хавбек зб. Іспанії

Оборонець "Армінії"

Фото 4

Адріансе Команда з Польщі

Франц. клуб

Фото 5

Легенда валлійського футболу

Фото 6

Литовець у ФК "Москва"

Фото 7

Нападник "Лор'яна"

Оборонець "Дніпра"

Том де ...

Бар

Прозвище "Тоттенхем"

Бек "Депортиво"

Профі

Хавбек "Борусії" Менхенгладбах

Фото 8

Фото 9

Фото 10

Фото 11

Клуб із Єкатеринбурга

Команда з Хожува

Фото 12

... - Дель Томассон

Фото 12

Рейтинг IFFHS

ШАХТАР ПІДНЯВСЯ НА П'ЯТЕ МІСЦЕ

Міжнародна федерація футбольної історії та статистики (IFFHS) оприлюднила новий рейтинг найкращих клубів світу. Незважаючи на останні дві нічиї у Лізі чемпіонів та чемпіонаті України донецький Шахтар піднявся на дві позиції і посів 5 місце. Київське Динамо, попри розгромні перемоги у національній першості, втратило три рядки.

1-2. Барселона (Іспанія) — 315,0
1-2. Манчестер Юнайтед (Англія) — 315,0
3 (4). Естудіантес (Аргентина) — 295,0
4 (3). Челсі (Англія) — 276,0
5 (6). Шахтар (Донецьк) — 257,0
6 (5). Ліверпуль (Англія) — 248,0
7 (6). Арсенал (Англія) — 247,0
8 (9). Гамбург (Німеччина) — 240,0
9 (10). Греміо (Бразилія) — 224,0
10 (11). Крузейро (Бразилія) — 221,0
11 (8). Динамо (Київ) — 220,0
...13 (13). Байєрн (Німеччина) — 211,0
...31 (42). Металіст (Харків) — 167,5
...171 (409). Металург (Донецьк) — 90,5
...207 (192). Ворскла (Полтава) — 84,5
...294 (300). Дніпро (Дніпропетровськ) — 71,5.

Наші за кордоном

ТИМОЩУКУ НЕ ЗНАЙШЛИ МІСЦЯ?

Головний тренер "Байєрна" Луї ван Гаал не знає, на якій позиції зможе використовувати українського півзахисника Анатолія Тимощука, придбаного в "Зеніта" в літнє трансферне вікно. "У нашій тактичній схемі він не може грати на своїй звичній позиції опорного хавба. Там діє ван Боммель. Тимощук міг би діяти праворуч, але я віддав перевагу Хаміту Альтитолу", — сказав голландець.

ВОРОНІН НЕ БУДЕ "ГРІТИ" ЛАВКУ В "ЛІВЕРПУЛІ"

Нападник "Ліверпуля" Андрій Воронін заявив, що готовий до конкуренції за місце в складі, а також зізнався, що з радістю залишився б у "Герті", якби була така можливість. Українець провів минулий сезон у Берліні на правах оренди.

— Розмовляв з Рафой Бенітесом перед поверненням у "Ліверпуль", і він сказав, що мені доведеться докласти максимум зусиль, щоб потрапити в основний склад, — зазначив Воронін. — Поки що, незважаючи на конкуренцію, взяв участь у всіх контрольних матчах. Не боюся боротьби з форвардами, котрі зібралися в клубі. Готовий битися за місце в складі і не планую сидіти на лавці. Я з радістю залишився б у "Герті", у цьому немає сумнівів. Був дуже засмучений через те, що цього не сталося, адже я старався як міг, граючи за берлінський клуб. Рішення приймає не тільки Люсьєн Фавр, є ще генеральний менеджер і правління. Але мені допомогло перебування в Берліні, і воно дасть результат в новому сезоні", — цитує Вороніна Bild.

Підготував Юрій ГРОМОВ.

Віктор ПРИГОРНИЦЬКИЙ.

Український ФУТБОЛ

ПЕРЕДПЛАТНИЙ ІНДЕКС
60994

«Український футбол».
Свідоцтво про реєстрацію КВ № 10336
Виходить чотири рази на тиждень (вівторок, середа, четвер, п'ятниця).
Державне видавництво «Преса України». 03047, м. Київ-47, проспект Перемоги, 50.
Отримувач коштів: Державне видавництво «Преса України». Розрахунковий рахунок № 26000101014669 КРД «Райффайзен» Банк «Аваль» МФО 0322904, для «Українського футболу», код 05905668.

Адреса редакції: 03047, м. Київ-47, проспект Перемоги, 50.
Телефони редакції: 454-83-03, 454-83-90
Факс: 235-31-52, 454-83-03
Відділ реклами та реалізації: 454-88-91
Електронна пошта — mv@pressa.kiev.ua
Сайт: www.ukrainian-football.com

В.о. головного редактора
Л. О. МАКСИМЕНКО
Черговий по номеру
В. В. ПРИГОРНИЦЬКИЙ
Видруковано з готових редакційних фотоформ.
Зам. 3025113.
Індекс 60994.

Точка зору авторів публікацій не завжди співпадає з позицією редакції. Відповідальність за достовірність інформації та реклами несуть автори і рекламодавці, за якість друку — друкарня, за доставку газети — пошта. Матеріали, надруковані в газеті «Український футбол», є власністю видавця, захищені міжнародним і українським законодавством і не можуть бути відтворені в будь-якій формі без письмового дозволу видавця. При підготовці матеріалів використовуються офіційні сайти наступних команд: «Динамо» (Київ), «Шахтар» (Донецьк), «Металіст» (Харків), «Металург» (Донецьк), «Ворскла» (Полтава), «Дніпро» (Дніпропетровськ), «Металург» (Запоріжжя), «Таврія» (Сімферополь), «Карпати» (Львів), «Чорноморець» (Одеса), «Арсенал» (Київ), «Кривбас» (Кривий Ріг), «Зоря» (Луганськ), «Іллічівець» (Маріуполь), «Закарпаття» (Ужгород). При використанні наших публікацій посилання на газету обов'язкове. Ціна вільна. © «Український футбол».

